

takto:

I Řízení se **zastavuje** co do 8,05% úroku z prodlení ročně z částky 6 554 Kč od 20. 1. 2017 do 4. 9. 2017.

II Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujících výrocích o věci samé (ad I, ad III) **potvrzuje**, ve výrocích o náhradě nákladů řízení (ad VI, ad VII) se **mění** tak, že výše náhrady činí vždy 154 649 Kč, jinak se i v těchto výrocích **potvrzuje**.

III Žalovaná je povinna zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 20 152 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho advokáta.

IV Žalovaná je povinna zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 20 216 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho advokáta.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované zaplatit žalobci a) částku 49 855 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně za dobu od 5. 9. 2017 do zaplacení a částku 35 878,50 EUR s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně za dobu od 5. 9. 2017 do zaplacení, to vše do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok I), zamítl žalobu, jíž se žalobce a) domáhal zaplacení částky 6 554 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně za dobu od 5. 9. 2017 do zaplacení (výrok II), uložil žalované zaplatit žalobci b) částku 56 409 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně za dobu od 5. 9. 2017 do zaplacení a částku 35 878,50 EUR s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně za dobu od 5. 9. 2017 do zaplacení, to vše do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok III), zamítl žalobu, jíž se žalobce a) domáhal zaplacení úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně za dobu od 20. 1. 2017 do 4. 9. 2017 z částek 49 855 Kč a 35 878,50 EUR (výrok IV), zamítl žalobu, jíž se žalobce b) domáhal zaplacení úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně za dobu od 20. 1. 2017 do 4. 9. 2017 z částek 56 409 Kč a 35 878,50 EUR (výrok V), uložil žalované zaplatit žalobci a) na náhradě nákladů řízení 149 745 Kč k rukám jeho advokáta do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok VI) a uložil žalované zaplatit žalobci b) na náhradě nákladů řízení 149 745 Kč k rukám jeho advokáta do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok VII).
2. Rozhodl v řízení, v němž se každý ze žalobců domáhal po žalované zaplacení jednak částky 56 409 Kč a jednak částky 35 878,50 EUR spolu s tzv. zákonným úrokem z prodlení z výše uvedených částek za dobu od 20. 1. 2017 do zaplacení s tvrzením, že byla jimi a žalovanou ústní smlouvou založena dne 11. 8. 2016 Společnost dle ust. § 2716 a následujících zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“), jako sdružení osob a majetku, jejímž cílem a účelem bylo vyrobit 16 000 kusů dozimetrických diod, tyto prodat zájemci, jímž byla společnost Mirion Technologies a rozdělit mezi společníky zisk z realizovaného prodeje. Jako majetek bylo žalobci do Společnosti vloženo 25 kusů waferů, které si nechali v předchozí době vyrobit na své náklady u společnosti ABB s. r. o., s tím, že za tento počet jimi byla uhrazena částka 39 325 Kč, respektive částka 47 190 Kč za 30 ks waferů. Do Společnosti bylo žalobci vloženo i jejich unikátní know-how, tito se aktivně podíleli na výrobě diod po odborné a technické stránce, řešili se subjekty, které zajišťovaly jednotlivé kroky výroby diod, technické aspekty, řešili se společností Mirion Technologies otázky požadovaných technických parametrů vyráběných diod, přičemž zdůrazňovali, že žalovaná by bez spolupráce s žalobci nebyla schopna dozimetrické diody vyrobit,

protože neměla nezbytné technické znalosti a praktické zkušenosti s jejich výrobou. Dozimetrické diody v počtu 16 000 Ks byly vyrobeny a společností Mirion Technologies dodány, za ně byla inkasována částka 128 000 EUR s tím, že po odečtení nákladů na výrobu diod činil čistý zisk z obchodu 107 635,60 EUR a 149 565,92 Kč, na základě vzájemných ujednání měla každému z osob zúčastněných na Společnosti připadnout 1/3 ze zisku z realizovaného obchodu, to vše za situace, kdy faktura ve vztahu ke společnosti Mirion Technologies byla vystavena žalovanou, která v rámci Společnosti měla na starosti ekonomickou stránku věci a obchodněprávní jednání s odběratelem. Pro případ, že by nebyla prokázána dohoda o rozdělení zisku, žalobci odkazovali na ust. § 2728 o. z., podle kterého není-li určen poměr, v jakém se společníci podílejí na majetku nabytém za trvání společnosti, na zisku či ztrátě společnosti, jsou jejich podíly stejné. Žalobce a) vystavil dne 5. 1. 2017 faktury na částky 99 710 Kč a 71 757 EUR, jež zahrnovaly i podíl nárokováný žalobcem b) ve vztahu k rozdělení zisku Společnosti, žalovaná tyto neuhradila. Každý ze žalobců tak požadoval 1/3 podílu na zisku Společnosti s tím, že pro každého z žalobců v korunách českých činí tento podíl částku 49 855 Kč a v eurech částku 35 878,50 EUR, a dále požadoval, aby žalovaná uhradila každému z žalobců část nákladů na pořízení waferů v rozsahu 1/6 s tím, že tedy každý z žalobců ještě požadoval částku 6 554 Kč, když vložení waferů v hodnotě 39 325 Kč použitých na výrobu diod bylo žalobci prezentováno jako jejich vklad do Společnosti.

3. Soud I. stupně uvedl, že žalobci (následně – poznámka odvolacího soudu) rozporovali argumentaci žalované stran zpochybňování její pasivní legitimace, když to byla žalovaná, kdo inkasoval úhradu za dodávku 16 000 kusů dozimetrických diod dodaných společností Mirion Technologies, které byly vyrobeny na základě spolupráce žalobců a žalované v rámci vzniklé Společnosti a argumentaci žalované stran zpochybňování aktivní legitimace žalobce b), když Společnost byla uzavřena nejen mezi žalovanou a žalobcem a), ale společníkem Společnosti byl i žalobce b), který se aktivně podílel na její činnosti, tedy na výrobě diod, které pak byl prodány společností Mirion Technologies. Žalobci k obraně žalované uzavřeli, že tato svou argumentaci staví jen na nekonstruktivní negaci jejich tvrzení.
4. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby, přičemž sporovala svoji pasivní legitimaci i aktivní legitimaci žalobce b). Stran jí tvrzené absence své pasivní legitimace poukazovala na to, že z předložené komunikace ze strany žalobců je zřejmé, že je tato vedena s panem S [REDACTED] R [REDACTED] který je sice jednatelem žalované, nicméně není z ní zřejmé, že by jednal za žalovanou. Pokud pak s žalobcem a) jednala žalovaná, jednalo se pouze o zamýšlenou spolupráci, kdy tak žalovaná sporovala založení Společnosti mezi ní a oběma žalobci. Tato jednání měla vést k uzavření obchodní dohody, což dokládá smlouva o budoucí smlouvě o spolupráci, která však nebyla nikdy podepsána. Pokud žalobci uvádějí, že žalovaná nabízela žalobcům 66% podíl na čistém zisku, pak žalovaná zdůrazňovala, že předložený návrh toliko připouštěl dohodu o podílu na čistém zisku v rozsahu 50-66 %, avšak tato záležitost měla být předmětem dalších jednání, k nimž však již nedošlo. Stran žalovanou tvrzené absence aktivní legitimace žalobce b) uváděla, že pokud se případně v některých činnostech angažoval žalobce b), tak jednal jménem žalobce a), svého otce, což dosvědčuje i to, že faktury, které byly dne 5. 1. 2017 vystaveny, byly vystaveny toliko žalobcem a). Žalovaná uzavřela, že žalobci neprokázali, že by Společnost vznikla a že by byl naplněn její cíl, tedy že by byly diody vyvinuty a prodány společností Mirion Technologies.
5. Soud I. stupně po provedeném dokazování (když stran navržených a neprovedených důkazů uvedl, z jakých důvodů tyto neprovedl, kdy na straně jedné se dílem jednalo o důkazy, jež nebyly způsobilé prokázat tvrzené skutečnosti, a na straně druhé dílem se jednalo o důkazy, jež měly prokazovat skutečnosti, jež však byly prokázány jinými důkazy, na které odkázal, a konečně se dílem jednalo nejen o důkazy, které nemohly mít vliv na posouzení věci, ale zároveň byly žalovanou označeny až po koncentraci řízení) a po citaci ust. § 2716 odst. 1, odst. 2 o. z.

upravujících vznik Společnosti, ust. § 2728 odst. 1 o. z. upravujícího poměr společníků mimo jiné na zisku Společnosti, ust. § 2731 o. z. upravujícího pověření osoby správou společných věcí a ust. § 2991 odst. 1, odst. 2 upravujících institut bezdůvodného obohacení, dospěl k závěru, že žalobci mají právo na podíl ze zisku Společnosti v jimi požadované výši a žalobce b) nadto i právo na úhradu jím požadované částky odpovídající poskytnutým waferům.

6. Soud I. stupně nejdříve popsal jím zjištěný skutkový stav věci, kdy v této souvislosti uvedl, že dne 8. 11. 2016 byla v sídle žalované žalobci a žalovanou jednající prostřednictvím svého jednatele založena Společnost osob, nikoliv však majetku, jejímž účelem bylo zajištění výroby 16 000 kusů dozimetrických diod, které byly následně prodány společnosti Mirion Technologies za žalovanou fakturovanou částku 128 000 EUR, tato částka byla poukázána na účet vedený na jméno žalované, který však byl účtem, který byl založen jako transparentní účet bezprostředně související s činností založené Společnosti. Čistý zisk z realizace uvedené zakázky pak byl pro Společnost představován částkami ve výši 149 665,92 Kč a 107 635,60 EUR. Každý z žalobců požadoval svůj podíl na zisku v rozsahu 1/3, avšak žalovaná ani jednomu z žalobců žádnou částku nezaplatila. Žalobci se na činnosti Společnosti podíleli při zajištění realizace zakázky po technické stránce zadáváním pokynů ohledně výroby diod tak, aby splňovaly konkrétní požadavky objednatele a žalovaná zajišťovala obchodní a ekonomické záležitosti Společnosti, včetně správy finančních toků příjmů a výdajů. Při realizaci zakázky pak byl na výrobu diod použit materiál, tzv. wafer, kdy platby za ně nebyly součástí nákladů na výrobu diod, v hodnotě 39 325 Kč za 25 ks, přičemž tento materiál byl uhrazen žalobcem b).
7. Soud I. stupně se následně zabýval otázkou, zda byla založena Společnost, zda oba žalobci mají právo na podíl ze zisku Společnosti a v jaké výši a otázkou věcné legitimace účastníků.
8. Stran založení Společnosti soud I. stupně uvedl, že dne 11. 8. 2016 došlo mezi oběma žalobci a žalovanou k ústnímu uzavření smlouvy o vzniku Společnosti, přičemž se jednalo o vznik Společnosti osob a nikoliv osob a majetku, neboť ust. § 2716 vyžaduje v případě sdružení majetku k platnosti smlouvy provedení soupisu vkladů společníků stvrzených jejich podpisy, který však nikdy sepsán ani podepsán nebyl. Pokud žalobci subjektivně vnímali poskytnuté zápůjčky jako vklad do společnosti, tak se nemohlo jednat o platné vklady do Společnosti, nadto sami žalobci označovali tyto platby, které byly poskytnuty ve prospěch společného účtu, byť vedeného na jméno žalované, jako půjčky (správně zápůjčky), přičemž tyto zápůjčky pak následně byly zpětně uhrazeny a nejsou tak ani předmětem řízení. Žalobci a žalovaná se zavázali k vzájemné spolupráci za účelem dosažení společného cíle, a to výroby 16 000 kusů dozimetrických diod za účelem zajištění dodávky těchto vyrobených dozimetrických diod společnosti Mirion Technologies.
9. Stran podílu žalobců ze zisku Společnosti a jeho výše soud I. stupně uvedl, že shledal nárok žalobců na zaplacení částek 49 855 Kč a 35 878,50 EUR pro každého z nich důvodným, když každému žalobci jako společníku Společnosti vzniklo podle ust. § 2728 o. z. právo na podíl na zisku v rozsahu 1/3. Za dodávky pro Mirion Technologies bylo dosaženo příjmu 128 000 EUR, přičemž po zohlednění nákladů, které s výrobou dozimetrických diod souvisely, byl vykázán zisk ve výši 149 665,92 Kč na korunovém bankovním účtu (žalobci uváděli částku nižší, a to 149 565,92 Kč, z níž žádali podíl) a ve výši 107 635,60 EUR na eurovém bankovním účtu. Žalobci a) i žalobci b) tak vznikl nárok na podíl ze zisku z uvedených částek v rozsahu 1/3 pro každého z nich. V této souvislosti soud I. stupně uvedl, že námitky žalované stran rozdělení zisku neshledal důvodné, když sice z návrhu smlouvy či z e-mailové korespondence z listopadu 2016 lze usuzovat, že mezi žalovanou a žalobci bylo jednáno o podílu na zisku, avšak tato jednání se týkala další plánované budoucí spolupráce, ke které však již nedošlo, tyto listiny tak mohly svědčit o záměru rozdělení zisku do budoucna, nikoliv však o rozdělení zisku z minulosti (z předmětné

spolupráce – poznámka odvolacího soudu), pročez soud I. stupně právě vycházel z ust. § 2728 o. z.

10. Stran žalovanou zpochybňované své pasivní legitímace a aktivní legitímace žalobce b) soud I. stupně uvedl, že došlo ke vzniku Společnosti mezi všemi účastníky a rovněž bylo prokázáno, že předmětná dodávka byla uskutečněna a uhrazena. V této souvislosti uvedl, že obrana žalované byla obranou účelovou a nedůvodnou, když byla postavena toliko na negaci a zpochybňování tvrzení předložených žalobci, aniž by však žalovaná nabídla logické vysvětlení, z jakých důvodů jednatel žalované oznamoval žalobcům založení účtů vedených na žalovanou, z jakých důvodů by žalobci měli k těmto účtům přístup, z jakých důvodů by se žalovaná prostřednictvím svého jednatele opakovaně obracela na žalobce s odbornými dotazy týkajícími se dodávky právě dozimetrických diod, z jakých důvodů společnost Mirion Technologies řadu e-mailové korespondence zejména odborného charakteru posílala i žalobcům. Soud I. stupně v této souvislosti uvedl, že tak po provedeném dokazování a zhodnocení všech rozhodných okolností dospěl k závěru, že žalobci unesli břemeno tvrzení a břemeno důkazní stran vzniku Společnosti mezi žalobci a žalovanou, jejímž účelem byla výroba dozimetrických diod a jejich dodávka společnosti Mirion Technologies, uskutečnění této dodávky za cenu 128 000 EUR; její úhrady. Žalobci uváděná a prokazovaná spolupráce tedy objektivně existovala, jednalo se o dodávku dozimetrických diod pro společnost Mirion Technologies a tato spolupráce byla zahájena a probíhala v časovém období předcházejícím datu návrhu smlouvy o budoucí smlouvě o spolupráci předložené žalovanou. K žalovanou zpochybňované aktivní legitímace žalobce b) soud I. stupně uvedl, že sám jednatel žalované opakovaně jednal nejen s žalobcem a), ale i s žalobcem b), a to i o odborných výrobně technologických otázkách, žalobci b) byly přeposílány e-maily žalovanou na vědomí a na vědomí zasílala své e-maily oběma žalobcům i společnost Mirion Technologies. Soud I. stupně tak tyto listinné důkazy vyhodnotil v kontextu s výpovědí žalobce b) tak, že i žalobce b) byl členem Společnosti, když i on, stejně jako žalobce a), řešil odborné otázky při výrobě dozimetrických diod na základě konkrétních odborných požadavků objednatele, přínosem obou žalobců bylo know-how výroby dozimetrických diod, přičemž není rozhodné to, zda v daném období byl či nebyl zapsán korespondující užitný vzor, ale to, zda po technické stránce to byli právě žalobci, kteří byli schopni dodávku požadovaného zboží po odborné stránce zajistit. K žalovanou zdůrazňovaným fakturám vystaveným jen žalobcem a), z níž dovozovala absenci aktivní legitímace žalobce b), soud I. stupně uvedl, že z těchto, v kontextu celého provedeného dokazování, nelze dovodit, že by žalobce b) nebyl jedním ze společníků Společnosti.
11. Soud I. stupně se dále zabýval částkou 6 554 Kč požadovanou každým ze žalobců, kdy se jednalo o část nákladů na pořízení waferů, materiálu použitého na výrobu diod, kdy platby za ně nebyly součástí nákladů na výrobu diod, v hodnotě 39 325 Kč za 25 ks. Ani u této soud I. stupně nedospěl k závěru, že by se jednalo o vklad věci do Společnosti z již uvedených důvodů. Nicméně soud I. stupně dospěl k závěru, že jestliže bylo prokázáno, že k výrobě dozimetrických diod jsou jako základní materiál potřeba wafery, a jestliže nedošlo k úhradě žádné subdodávky za takovýto materiál, je třeba na vyžití těchto waferů v hodnotě 39 325 Kč za 25 ks, pohlížet jako na částku, ve vztahu k níž se jednotliví společníci Společnosti obohatili na úkor žalobce b), který uvedenou dodávku waferů uhradil ze svého účtu, přičemž obohacení spočívalo v navýšení čistého zisku z prodeje dozimetrických diod připadajícího na každého ze společníků Společnosti o částku, která nemusela být vynaložena na nákup waferů, z nichž byly dozimetrické diody vyrobeny. Pokud žalobce b) v souvislosti s poskytnutými wafery po žalované požadoval úhradu částky 6 554 Kč, pak na úhradu této částky mu ve vztahu k žalované vznikl nárok z titulu bezdůvodného obohacení na její straně, když o tuto částku byly ve vztahu k žalované, co by účastníkovi Společnosti, poníženy náklady, které by musely být jinak na výrobu 16 000 kusů dozimetrických diod vynaloženy, čímž tak došlo k navýšení podílu žalované na čistém zisku z uskutečněného

prodeje dozimetrických diod společnosti Mirion Technologies. Žalovaná se však nemohla o shora uvedenou částku bezdůvodně obohatit na úkor žalobce a), jenž žádnou platbu za wafery použité při výrobě diod neprovedl, když celá částka byla uhrazena žalobcem b), protože v této části byl požadavek žalobce a) shledán soudem I. stupně nedůvodným.

12. Soud I. stupně konečně uvedl, že žalobcům přiznal úrok z prodlení v zákonné výši dle ust. § 1970 o. z., tedy ve výši 8,05 % ročně /zjevně tak dle ust. § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěřenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích (dále jen „nařízení vlády č. 351/2013 Sb.“)/, a to za dobu od 5. 9. 2017, tedy ode dne následujícího po dni, který byl v předžalobní výzvě uveden jako den pro poskytnutí požadovaného plnění. Soud I. stupně dále uvedl, že takto rozhodl za situace, kdy ze strany žalobců nebylo tvrzeno ani prokazováno, že by se žalobcem b) /správně žalobcem a) – poznámka odvolacího soudu) vystavené faktury dostaly do dispoziční sféry žalované, protože v řízení bylo prokázáno, že žalovaná se dostala do prodlení právě až dnem 5. 9. 2017. Za dobu předcházející, tedy od 20. 1. 2017 do 4. 9. 2017, žalobci požadované úroky z prodlení soud I. stupně zamítl.
13. O náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem a) a žalovanou soud I. stupně rozhodl podle ust. § 142 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), když neúspěch žalobce a) ve věci byl nepatrný (pouze ve výši 6 554 Kč a dále v požadavku na úrok z prodlení z přiznaných částek za dobu od 20. 1. 2017 do 4. 9. 2017), protože soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci a) plnou náhradu nákladů řízení.
14. O náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem b) a žalovanou soud I. stupně rozhodl podle ust. § 142 odst. 3 o. s. ř., když neúspěch žalobce b) ve věci byl nepatrný (pouze v požadavku na úrok z prodlení z přiznaných částek za dobu od 20. 1. 2017 do 4. 9. 2017), protože soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci b) plnou náhradu nákladů řízení.
15. Soud I. stupně uvedl, že jak náklady řízení žalobce a) v celkové výši 149 745 Kč, tak náklady řízení žalobce b) v celkové výši 149 745 Kč sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 48 665 Kč, odměny advokáta dle ust. §§ 7, 8, 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) ve výši 98 080 Kč /za 10 úkonů právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby, vyjádření ze dne 16. 5. 2018, účast u jednání soudu dne 8. 1. 2019, účast u jednání soudu dne 2. 6. 2020, vyjádření ze dne 18. 9. 2020, účast u jednání soudu dne 24. 9. 2020, účast u jednání soudu dne 17. 12. 2020, účast u jednání soudu dne 11. 2. 2021, účast u jednání soudu dne 13. 4. 2021), kdy mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby činí 9 808 Kč (částka 12 260 Kč snižena o 20 % z důvodu, že advokát zastupoval v řízení oba žalobce), počítáno z tarifní hodnoty 986 379,72 Kč (56 409 Kč + 929 970,72 Kč po přepočtu částky 35 878,50 EUR na koruny české)/, paušálních náhrad hotových výdajů ve výši 3 000 Kč po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 4 a. t.
16. Žalovaná napadla rozsudek soudu I. stupně v jeho vyhovujících výrocích ve věci samé (výrok I a III) a výrocích o náhradě nákladů řízení (výrok VI a výrok VII) včasným a přípustným odvoláním.
17. V něm nejprve vyčetla soudu I. stupně, že jeho rozhodnutí bylo překvapivé a nepředvídatelné, neboť to byli pouze žalobci, kdo byl poučován ze strany soudu I. stupně ve smyslu ust. § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř., žalované se však poučení ve smyslu ust. § 118a o. s. ř. nedostalo, protože řízení nebylo vůči ní zkoncentrováno. Žalovaná tak vyslovila nesouhlas se závěrem soudu I. stupně,

že jí označené důkazy byly označeny až po koncentraci řízení. Rovněž nesouhlasila se závěrem soudu I. stupně, že jí označené důkazy byly nadbytečné, nemající vliv na posouzení věci, naopak šlo o důkazy, které měly vyvrátit to, co soud I. stupně měl za prokázané. Zejména mělo být vyvráceno tvrzení o tom, že oba žalobci jsou nositelem unikátního know-how, které mělo být použito při výrobě diod pro společnost Mirion Technologies, a že naopak jde o v dnešní době běžné znalosti v daném oboru. Dále měly dokázat, že žalobci chtěli od spolupráce se společností Mirion Technologies odstříhnout S R, proč si nechali zapsat užité vzor, jakkoliv věděli, že dojde k jeho výmazu, ale dříve, než se tak stane, stihnou uzavřít licenční smlouvu se společností Mirion Technologies. Jelikož tak soud I. stupně nepřihlédl k žalovanou tvrzeným skutečnostem a k jí označeným důkazům, dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, přičemž tato skutková zjištění nemohou obstát. V této souvislosti žalovaná uvedla, že z provedených důkazů nelze jednoznačně určit, zda byla uzavřena smlouva, mezi kým byla případná smlouva uzavřena a zda byla případně naplněna, tj. zda byl splněn účel Společnosti, nelze z nich postavit najisto, zda a pokud ano pak kdy Společnost vznikla, když z komunikace mezi stranami je zřejmé, že mohlo docházet k různě ad hoc spolupráci. Rovněž neřešenou otázkou zůstal blíže nespecifikovaný obchod, na nějž je odkazováno platbou připsanou na účet žalované.

18. Žalovaná vyčetla soudu I. stupně i to, že věc nesprávně právně posoudil, když nesprávně zhodnotil, že ve věci byla uzavřena mezi účastníky řízení smlouva o Společnosti, z toho důvodu nevyhověl ani její námitce o nedostatku aktivní legitimace žalobce b). Z provedených důkazů však nelze spolehlivě dovodit, že se účastníci řízení sdružili ve Společnosti. V této souvislosti žalovaná upozornila na to, že R případně žalovaná spolupracovala se společností Mirion Technologies již minimálně od roku 2008. Nabízí se proto i verze o tom, že R dostal zakázku od této společnosti a pouze požádal žalobce a), aby mu s jejím plněním pomohl. To bylo možné realizovat například v režimu smlouvy o dílo nebo smlouvy o spolupráci. Ani zřízení přístupu k účtu žalované není potvrzením uzavření dohody o Společnosti. Spojitost plnění společnosti Mirion Technologies s existencí či vznikem Společnosti rovněž nelze z ničeho dovozovat. Neobstojí ani závěr soudu I. stupně o tom, že smlouva o spolupráci předkládaná žalobci a) k podpisu měla být pokračováním spolupráce do budoucna a netýkala se původní dodávky 16 000 diod. Existence Společnosti je sporná tím spíše, že žalobci nepředložili žádné důkazy o tom, že by došlo k plnění mezi údajným sdružením účastníků řízení a Mirion Technologies. Částky, které společnost Mirion Technologies zaslala na účet žalované, sem byly připsány v průběhu září, října a začátku listopadu, tedy v době, kdy účastníci řízení teprve jednali o podpisu smlouvy o spolupráci. Spíše tak lze uzavřít, že tyto peníze nelze chápat jako zisk z obchodu sdružení účastníků řízení se společností Mirion Technologies a nabízí se, že částka, která se objevila na účtu žalované, plyne z dvojstranného smluvního vztahu mezi ní a Mirion Technologies a nemá nic co dělat s neprokázaným vztahem mezi Mirion Technologies a sdružením účastníků řízení, které ani nikdy oficiálně nevzniklo. Žalovaná dále namítla, že nelze učinit ani závěr, že vyráběné wafery měly být použity právě k výrobě diod dodávaných společností Mirion Technologies. Žalovaná rovněž nesouhlasila se závěrem soudu I. stupně, že žalobci disponovali unikátním osobním know-how, které by při spolupráci mohlo být využito. V této souvislosti uvedla, že jakkoliv je pravdou, že pro výrobu diod je zapotřebí mít určité znalosti, tak metoda jejich výroby už není něčím novým, přičemž žalobce a) nebyl ani kdysi výlučným nositelem know-how. Žalovaná také nesouhlasila s posouzením otázky aktivní legitimace žalobce b) soudem I. stupně, přičemž setrvala na svém přesvědčení, že tento není ve sporu aktivně legitimován, což lze vyčíst z řady důkazů. Nejprve z toho, že žalobce b) byl R žádán o poskytnutí kontaktu na žalobce a), přičemž následně jen žalobci a) byla nabídnuta k podpisu vlastní smlouva o spolupráci, a rovněž z toho, že to byl také výlučně žalobce a), kdo žalované fakturoval sporné částky. Nelze tak dovodit, že žalobce b) byl na věci zúčastněn více, než jen jako asistent žalobce a). Žalovaná rovněž setrvala na své námitce nedostatku své

pasivní legitimace, přičemž poukázala na smlouvu o spolupráci, kterou žalobce a) odmítl koncem října 2016 podepsat, kdy tato měla být uzavírána výlučně mezi ním a S R na jeho komunikaci s oběma žalobci i se společností Mirion Technologies, když ji ve většině případů vedl ze svých soukromých e-mailových adres, přičemž v některém z e-mailů je podepsán jako ředitel společnosti ETARGET CZ s. r. o. a pouze v jednom z nich je uveden jako jednatel žalované. Spolupráce se tak účastnil pouze R jako fyzická osoba a nikoliv žalovaná. Není tedy jasné, zda Společnost vznikla, a pokud vznikla, tak kdo se v ní sdružil, tedy zda žalobce a) s S R jako fyzickou osobou nebo s žalovanou. Právní posouzení celé záležitosti podle úpravy bezdůvodného obohacení je pak nasnadě proto, že existence sdružení mezi účastníky řízení je sporná. Jestliže žalovaná od žalobců získala nějaký majetkový prospěch, je třeba jej posoudit jako majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu. Stejně tak žalobcem b) zakoupené wafery v únoru 2016 byly zapůjčeny S R kdy tento závěr platí v případě soudem I. stupně dovozené existence Společnosti, v případě opačném by bylo lze uvažovat o bezdůvodném obohacení žalobce a) a žalované na úkor žalobce b).

19. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek soudu I. stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení, popřípadě, aby jej změnil a žalobu zamítl.
20. Žalobci k odvolání žalované uvedli, že v řízení před soudem I. stupně byla provedena řada důkazů, které tvoří logický celek a potvrzují konzistentní tvrzení žalobců, oproti žalované, která nebyla schopna tato tvrzení žádným věrohodným způsobem vyvrátit, nenabídla žádnou svoji rozumnou alternativní verzi příběhu stran povahy vztahu účastníků, co bylo předmětem jejich dohody, kterou by byla schopna prokázat, kdy svoji obranu omezila jen na negaci tvrzení žalobců a na prohlašování, že žalobci svá tvrzení neprokázali. To činí žalovanou nedůvěryhodnou, přičemž soud I. stupně k této nedůvěryhodnosti správně přihlédl při aplikaci zásady volného hodnocení provedených důkazů.
21. Žalobci se ztotožnili s postupem soudu I. stupně, který nepřipustil žalovanou až po koncentraci řízení navržené důkazy. K argumentaci žalované stran toho, že navrženými důkazy mělo být vyvráceno tvrzení o tom, že oba žalobci jsou nositelem unikátního know-how, které mělo být použito při výrobě diod pro společnost Mirion Technologies a že naopak jde o v dnešní době běžné znalosti v daném oboru, žalobci uvedli, že i kdyby nebylo know-how žalobců unikátní, tak žalovaná toto know-how neměla, tudíž by bez žalobců nebyla schopna diody vyrobit. Know-how žalobců tak bylo hodnotným a klíčovým vkladem žalobců do společného projektu, bez know-how žalobců by projekt nemohl být realizován, přičemž v této souvislosti poukázali na to, že se jednatel žalované musel doptávat žalobců na všechny technické aspekty výroby diod a že nebyl schopen Mirion Technologies samostatně předložit jakoukoliv technickou informaci ohledně jejich výroby. Je tak nepodstatné, zda je know-how žalobců nové nebo unikátní, tedy zda ho má ještě někdo jiný. Podstatné je, že toto know-how měli žalobci a dali ho k dispozici za účelem realizace projektu, žalovaná jej neměla. Díky využití know-how žalobců pak mohl být projekt realizován a byl generován zisk.
22. K vlastnímu uzavření smlouvy účastníky žalobci uvedli, že uvedené bylo v řízení prokázáno, následná komunikace v průběhu podzimu roku 2016 se týkala budoucí spolupráce, která se nezrealizovala, přičemž je nelogické, aby se strany domlouvaly na podmínkách spolupráce až poté, co tato spolupráce úspěšně proběhla, tedy poté, co byly vyrobeny, dodány a zaplacený předmětné diody. K pasivní legitimaci žalované žalobci uvedli, že byla prokázána již minimálně tím, že společnost Mirion Technologies zaplatila za diody na účet žalované, jinak by nebyl důvod, aby společnost Mirion Technologies plnila na účet žalované. Z jakých e-mailů komunikoval jednatel žalované je pak irrelevantní, neboť si může používat e-mailové adresy, jaké chce. Je na

žalované, aby své tvrzení, že účastníkem Společnosti měl být pan R [REDACTED] a nikoliv ona, prokázala. K pasivní legitimaci žalobce b) žalobci uvedli, že tato byla v řízení prokázána, řešil technické aspekty výroby diod, měl know-how k jejich výrobě, byl spoluvlastníkem a spolupůvodcem příslušného užitého vzoru. Otázka fakturace celé dlužné částky žalobcem a) pak byla v řízení před soudem I. stupně vysvětlena.

23. Žalobci navrhli, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně potvrdil.
24. Odvolací soud nařídil na den 2. 3. 2022 odvolací jednání, přičemž před jeho vlastním zahájením, vzal žalobce a) žalobu výslovně zpět co do 8,05% úroku z prodlení ročně z částky 6 554 Kč od 20. 1. 2017 do 4. 9. 2017 (rozdíl mezi předmětem řízení na straně jedné a mezi předmětem řízení, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozsudkem soudu I. stupně ze dne 22. 4. 2021). Žalovaná vyslovila s částečným zpětvzetím žaloby souhlas.
25. Podle ust. § 96 odst. 1 o. s. ř. žalobce může vzít za řízení zpět návrh na jeho zahájení; v takovém případě soud řízení zastaví podle ust. § 96 odst. 2 o. s. ř. první věta. Dle ust. § 96 odst. 3 první věty o. s. ř. jestliže ostatní účastníci se zpětvzetím návrhu z vážných důvodů nesouhlasí, soud rozhodne, že zpětvzetí je neúčinné. Dle ust. § 96 odst. 4 o. s. ř. ust. § 96 odst. 3 neplatí, dojde-li ke zpětvzetí návrhu dříve než začalo jednání. Jelikož ke zpětvzetí žaloby v tomto případě došlo po zahájení jednání (soudem I. stupně), je pro účinnost zpětvzetí nutný souhlas žalované. Vzhledem tedy k tomu, že žalobce a) vzal žalobu částečně zpět za souhlasu žalované, rozhodl odvolací soud za použití ust. § 211 o. s. ř. na základě výše uvedených zákonných ustanovení o zastavení předmětného řízení, a to v rozsahu zpětvzetí žaloby.
26. Při jednání odvolacího soudu odvolací soud zkonstatoval, že žalovaná jak v řízení před soudem I. stupně, tak i v řízení odvolacím nenabízela konkrétní obranná skutková tvrzení a dále vzhledem k předvídatelnosti jeho postupu a rozhodnutí zkonstatoval, že se ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně, že žalovanou navržené důkazy nesměřovaly k prokázání rozhodných skutečností. Odvolací soud v této souvislosti předestřel, že se ztotožňuje se soudem I. stupně v tom, že i kdyby byly prokázány tvrzené skutečnosti, a to že oba žalobci nejsou nositeli unikátního know-how, které mělo být použito při výrobě diod pro společnost Mirion Technologies, že jejich cílem bylo od spolupráce se společností Mirion Technologies odstříhnout [REDACTED] S [REDACTED] R [REDACTED], proč se si nechali zapsat užité vzor, jakkoliv věděli, že dojde k jeho výmazu, ale dříve, než se tak stane, stihnou uzavřít licenční smlouvu se společností Mirion Technologies, nemělo by to na posouzení věci vliv. Závěrem k této otázce tak odvolací soud uvedl, že aprobejuje postup soudu I. stupně, jenž tyto důkazy neprovedl, a to i kdyby byly navrženy po koncentraci řízení z důvodu vyvrácení důkazů navržených žalobci, na nichž spočívá rozsudek soudu I. stupně.
27. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (ust. § 212 a ust. § 212a o. s. ř.), a po nařízení odvolacího jednání (ust. § 214 odst. 1 o. s. ř.) dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
28. Odvolací soud uvádí, že soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek důkazů, ze kterých čerpal správná skutková zjištění, a věc správně právně posoudil.
29. Odvolací soud vycházející ze skutkových zjištění učiněných soudem I. stupně dále uvádí, že je pro věc zcela zásadní správná aplikace ust. § 2716 odst. 1 o. z. stran vzniku Společnosti účastníků jakožto společníků, ust. § 2728 odst. 1 o. z. stran poměru podílu účastníků jakožto společníků Společnosti na vzniklém zisku Společnosti a ust. § 2991 odst. 1, odst. 2 o. z. stran vzniku bezdůvodného obohacení žalované ve vztahu k žalobci b) a její povinnosti bezdůvodné obohacení mu vydat soudem I. stupně.

30. Stran skutkového závěru odvolací soud odkazuje na vyčerpávající odůvodnění rozsudku soudu I. stupně, kdy žalobci prokázali vznik Společnosti na základě ústně uzavřené smlouvy mezi všemi účastníky, její účel, zisk vzniklý z obchodu, pro nějž Společnost vznikla (provedení zakázky, tedy výroba diod a jejich dodání zákazníkovi) jeho výši (dílem v korunách českých na korunovém bankovním účtu a dílem v eurech na evrovém bankovním účtu) a žalobce b) i bezdůvodné obohacení žalované, které se jí dostalo, když (jen) žalobce b) uhradil materiál, jenž byl třeba ke splnění zakázky, aniž by se tento materiál projevil v nákladech na dosažení zisku, respektive byl mezi společníky vypořádán, přičemž soud I. stupně správně odůvodnil, proč tento materiál nemohl být vkladem majetku do Společnosti. Zjištění soud I. stupně učinil z v řízení provedených důkazů, o nichž ani odvolací soud nemá pochybnost, přičemž konkrétní obranná tvrzení žalovaná v řízení před soudem I. stupně nenabídla, když její obrana spočívala v zásadě na alternativní argumentaci, že spolupráce mohla být vedena na základě jiných právních vztahů a mezi jinými subjekty /v čemž shledávala absenci věcné legitimace žalované či žalobce b)/, kdy měla za to, že jí postačí v zásadě veškerá rozhodná tvrzení žalobců a jimi předložené důkazy negovat ve smyslu, že žalobci svá tvrzení dostatečně neprokazují. Pak nelze soudu I. stupně vyčítat, že ve vztahu k žalované nepřistoupil k výzvě či výzvám učiněným postupem dle ust. § 118a odst. 1, odst. 3 o. s. ř., neboť žalovaná konkrétní verzi příběhu spolupráce žalobců s ní či s jejím statutárním orgánem ve vztahu ke společností Mirion Technologies jakožto odběrateli diod, nenabídla. Pak jsou výtky žalované vůči soudu I. stupně, jenž ji měl dle ní zjevně poučit postupem dle ust. § 118a odst. 1, odst. 3 o. s. ř., bezpředmětné. Přitom žalované nic nebránilo, aby nabídla konkrétní tvrzení a k nim navrhovala důkazy již před soudem I. stupně, to však nečinila a zůstala v řízení pasivní (ve smyslu negace skutkového příběhu nabízeného žalobci bez toho, že by pozitivní tvrzení nabídla) s tím, že zřejmě očekávala, že žalobci po výzvách soudu I. stupně svá pozitivní tvrzení neprokáží. Rovněž odvolací soud sdílí náhled soudu I. stupně na poměrné rozdělení zisku zakotvené právní úpravou za situace, kdy jiná dohoda účastníků Společnosti (stran jiného poměru; třetinový poměr byl žalobci tvrzen, jakkoliv takovou dohodu stran poměrného rozdělení zisku žalobci neprokázali, což však nebylo vzhledem k poměrnému rozdělení zakotvenému právní úpravou podstatné) nebyla ani tvrzena. Co se týče žalovanou navrženého dokazování, jež nebylo soudem I. stupně provedeno, odvolací soud zcela odkazuje na odůvodnění rozsudku soudu I. stupně, kdy se tento s návrhy žalované adekvátně vypořádal a i na předestření svého názoru učiněné již v průběhu odvolacího řízení (nebylo podstatné, zda žalobci disponovali unikátním know-how, podstatné bylo zjištění, že bez jejich odbornosti by účel činnosti Společnosti nebyl naplněn, není podstatné, že cílem žalobců dle tvrzení žalované mělo být odstříhnutí jednatele žalované od zjevně další spolupráce se společností Mirion Technologies, neboť i kdyby tato skutečnost byla pravdivá, neměla by vliv na to, že žalobci mají právo na podíl na zisku z již uskutečněného obchodu). Odvolací soud uzavírá, že odvolací námitky žalované jsou jen opakováním její argumentace užitě již před soudem I. stupně, s níž se však soud I. stupně přesvědčivě vypořádal.
31. Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujících výrocích o věci samé podle ust. § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil jak co do požadovaných jistín pohledávek, tak i příslušenství spočívajícího v úrocích z prodlení, když ty byly požadovány ve výši stanovené nařízením vlády č. 351/2013 Sb. a od doby, kdy se žalovaná nezpochybnitelně ocitla v prodlení, přičemž soud I. stupně správně rozhodl o lhůtě k plnění zjevně podle ust. § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř., když ani odvolací soud neshledal důvod ke stanovení lhůty delší či plnění ve splátkách.
32. Odvolací soud však přistoupil ke změně akcesorických výroků o náhradě nákladů řízení účastníků za použití ustanovení § 220 odst. 1 o. s. ř., a to stran žalobcům přiznané výše nákladů, kdy jakkoliv soud I. stupně správně dovodil, že je na místě žalobcům, kteří měli neúspěch jen v nepatrné výši, náhradu nákladů řízení přiznat v plné výši, správně tak vycházel z ust. § 142

odst. 3 o. s. ř., vycházel ze správné tarifní hodnoty, správně stanovil sazbu za úkon právní služby ve výši 9 808 Kč, tak na straně jedné pochybil, pokud na jednání konané dne 8. 1. 2019 nahlížel optikou odměny a nikoliv optikou náhrady za promeškaný čas podle ust. § 14 odst. 2 a. t. za účast na jednání, které bylo odročeno bez projednání věci, a na straně druhé pochybil, pokud opomněl přiznat odměnu a korespondující režijní náhradu za výzvu k plnění dle ust. § 11 odst. 1 písm. d) a. t. Pak je součástí náhrady nákladů řízení každého ze žalobců zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 48 665 Kč, odměna za jeho právní zastoupení odpovídající 10 úkonům právní služby po 9 808 Kč za úkon, 10 odpovídajících režijních paušálů po 300 Kč a náhrada za promeškaný čas ve výši 4 904 Kč. Každému ze žalobců tak vznikly celkové náklady řízení ve výši 154 649 Kč.

33. Jinak odvolací soud akcesorické výroky o náhradě nákladů řízení účastníků jako správné podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil, když soud I. stupně správně rozhodl o lhůtě k plnění zjevně podle ust. § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř., když ani odvolací soud neshledal důvod ke stanovení lhůty delší či plnění ve splátkách a správně soud I. stupně platební místo určil zjevně podle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř.
34. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. a ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., dle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přízná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl.
35. V odvolacím řízení úspěšnému žalobci a) přísluší náklady ve výši 20 152 Kč, jimž korespondují náklady jeho zastoupení advokátem, kdy tyto se skládají z odměny za jeho právní zastoupení ve výši 9 776 Kč /předmětem odvolacího řízení ve vztahu k žalobci a) již nebyla částka 6 554 Kč/za každý z obou úkonů právní služby dle ust. § 7 bod č. 6, a. t., ust. § 12 odst. 4 a. t. a ust. § 11 odst. 1 písm. g), k) a. t. (vyjádření k odvolání, účast na jednání odvolacího soudu) a dvou režijních paušálů po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 4 a. t.
36. V odvolacím řízení úspěšnému žalobci b) přísluší náklady ve výši 20 216 Kč, jimž korespondují náklady jeho zastoupení advokátem, kdy tyto se skládají z odměny za jeho právní zastoupení ve výši 9 808 Kč za každý z obou úkonů právní služby dle ust. § 7 bod č. 6, a. t., ust. § 12 odst. 4 a. t. a ust. § 11 odst. 1 písm. g), k) a. t. (vyjádření k odvolání, účast na jednání odvolacího soudu) a dvou režijních paušálů po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 4 a. t.
37. O lhůtě k plnění ve výrocích o nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 211 a ust. § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř., když ke stanovení lhůty delší či plnění ve splátkách neshledal odvolací soud důvod. O platebním místě bylo rozhodnuto podle ust. § 211 o. s. ř. a ust. § 149 odst. 1 o. s. ř.
38. Zamítavé výroky II, IV a V rozsudku soudu I. stupně nebyly napadeny odvoláním a nabyly tak samostatně právní moci (ust. § 206 odst. 2 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.).

Shodu s prvopisem potvrzuje Ema Pithardová.

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Pouze proti výroku o náhradě nákladů řízení **není** dovolání přípustné /ust. § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř./.

Praha 2. března 2022

JUDr. Ludmila Petráková v. r.
předsedkyně senátu

Ema
Pithardová

Digitálně podepsal Ema Pithardová
DN: c=CZ, 2.5.4.97=NTRCZ.00215660, o=MESTSKÝ
SOUD V PRAZE, ou=soudní oddělení, ou=12411,
cn=Ema Pithardová, sn=Pithardová,
givenName=Ema, serialNumber=P144847,
title=referent soudní kanceláře
Datum: 2022.04.01 12:07:32 +02'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Ema Pithardová.